

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 12Co/251/2015
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6414205022
Dátum vydania rozhodnutia: 29. 11. 2016
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Danica Kočičková
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2016:6414205022.2

Uznesenie

Krajský súd v Banskej Bystrici ako súd odvolací, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Danice Kočičkovej a sudcov JUDr. Ferdinanda Zimmermanna a JUDr. Amy Odalošovej, v právnej veci žalobcu Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom, Búdkova 36, 817 15 Bratislava, IČO: 17 335 345, proti žalovanému G. R., nar. XX. XX. XXXX, bytom B. XXX, zastúpeného JUDr. Rudolfom Fajbíkom, advokátom so sídlom Advokátskej kancelárie Dobšinského 14, Banská Štiavnica, v konaní o návrhu na určenie, že nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. G. R., o odvolaní žalobcu proti rozsudku Okresného súdu Žiar nad Hronom č. k. 5C/70/2014-62 zo dňa 28. 01. 2015, takto

rozhodol:

Rozsudok okresného súdu zrušuje a vec mu vracia na ďalšie konanie.

odôvodnenie:

1. Odvolaním napadnutým rozsudkom okresný súd žalobu zamietol. O trovách konania rozhodol okresný súd podľa ust. § 142 ods. 1 zák. č. 99/1963 Zb., Občiansky súdny poriadok (ďalej v texte len OSP) tak, že zaviazal žalobcu nahradiť žalovanému trovy konania a zaplatiť ich právnemu zástupcovi žalovaného JUDr. Rudolfovi Fajbíkovi, advokátovi so sídlom v Banskej Štiavnici, do troch dní od právoplatnosti rozsudku.

2. V odôvodnení predmetného rozsudku okresný súd uviedol: „Navrhovateľ sa podaným návrhom, upraveným v priebehu konania domáhal určenia, že nehnuteľnosti, ktoré sa nachádzajú v k. ú. B. a sú zapísané na LV č. XXX patria do dedičstva po neb. G. R.. Svoj návrh odôvodnil tým, že G. R. v čase svojej smrti dňa XX.XX.XXXX bola vlastníčkou predmetných nehnuteľností, pričom odporca nemá právny titul na užívanie ani vlastníctvo predmetných nehnuteľností. Navrhovateľ zdedil majetok po neb. G. R., pričom odporca v r. 2012 vydržal predmetné nehnuteľnosti a osvedčenie bolo vydané bez súhlasu SPF, pričom v tom čase bol navrhovateľ jeho vlastníkom. Navrhovateľ konštatoval, že u odporcu absentuje akýkoľvek právny titul, od ktorého by mohol odvodiť svoje vlastnícke právo k sporným nehnuteľnostiam.

Odporca prostredníctvom svojho právneho zástupcu s podaným návrhom nesúhlasil, návrh žiadal zamietnuť. Konštatoval, že podstatné pre posúdenie nároku navrhovateľa je tá skutočnosť, či G. R. v čase smrti bola nielen evidovanou vlastníčkou predmetných nehnuteľností, ale či bola aj skutočnou vlastníčkou nehnuteľností. Podľa právneho názoru právneho zástupcu odporcu G. R. v čase svojej smrti nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností, a preto nie je možné žiadať, aby boli určené do dedičstva po nej. Konštatoval, že predmetné nehnuteľnosti užíval starý otec odporcu a následne nehnuteľnosti boli dané do družstva. Odporca predmetné nehnuteľnosti vydržal na základe osvedčenia v r. 2012 s tým, že k vydržaniu došlo už aj u právnych predchodcov odporcu. Právny zástupca odporcu uviedol, že starý otec odporcu kúpil predmetné nehnuteľnosti od G. R. v medzivojnovom období v r. 1940 - 1945. K týmto skutočnostiam poukázal na výsluch svedka, G. R., ako aj čestné vyhlásenie Y. T..

Súd vo veci vykonal dokazovanie, a to výsluchom účastníkov konania, výsluchom svedka G. R., oboznámil sa s čestným vyhlásením Y. T., ako aj G. R., s výpisom z LV č. XXX, k. ú. B., s úmrtným

listom po G. R., s dedičským rozhodnutím po neb. G. R., s pripojeným spisom Okresného súdu Žiar nad Hronom sp. zn. 4C 85/2013, s celým spisovým materiálom.

Podľa § 80 písm. c/ OSP návrhom na začatie konania možno uplatniť, aby sa rozhodlo o určení, či tu právny vzťah alebo právo je alebo nie je, ak je na tom naliehavý právny záujem.

Podľa § 123 Občianskeho zákonníka vlastník je v medziach zákona oprávnený predmet svojho vlastníctva držať, užívať, požívať jeho plody a úžitky a nakladať s ním.

Podľa § 124 Občianskeho zákonníka vlastníci majú rovnaké práva a povinnosti a poskytuje sa im rovnaká ochrana.

Podľa § 129 ods. 1 Občianskeho zákonníka držiteľom je ten, kto s vecou nakladá ako s vlastnou alebo kto vykonáva právo pre seba.

Podľa § 130 ods. 1 Občianskeho zákonníka ak je držiteľ so zreteľom na všetky okolnosti dobromyseľný o tom, že mu vec alebo právo patrí, je držiteľom oprávneným. Pri pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená.

Podľa § 132 ods. 1 Občianskeho zákonníka vlastníctvo veci možno nadobudnúť kúpnu, darovacou alebo inou zmluvou, dedením, rozhodnutím štátneho orgánu, alebo na základe iných skutočností, ustanovených zákonom.

Podľa § 134 ods. 1 Občianskeho zákonníka oprávnený držiteľ sa stáva vlastníkom veci, ak ju má nepretržite v držbe po dobu troch rokov, ak ide o hnutelnosť, a po dobu desať rokov, ak ide o nehnuteľnosť.

Podľa § 134 ods. 3 Občianskeho zákonníka do doby podľa ods. 1 sa započíta aj doba, po ktorú mal vec v oprávnenej držbe právny predchodca.

Z vykonaného dokazovania, a to po oboznámení sa s úmrtným listom súd má za preukázané, že G. R., rod. Kubalová, zomrela dňa XX.XX.XXXX. Z rozhodnutia Štátneho notárstva v Žiari nad Hronom, sp. zn. D 44/71 zo dňa 1.3.1971, právoplatné dňa 1.3.1971, súd zistil, že nehnuteľnosti, ktoré sa nachádzajú vo vl. č. XX, ako aj vo vl. č. XX k. ú. B., pripadajú Československému štátu, zastúpený Finančným odborom ONV v Žiari nad Hronom. Z uvedenej listiny súd teda zistil, že majetok po neb. G. R., ktorá sa narodila dňa X.X.XXXX a zomrela XX.XX.XXXX nadobudol Československý štát, zastúpený Finančným odborom ONV v Žiari nad Hronom, v súčasnosti je to Slovenská republika, zastúpená Slovenským pozemkovým fondom. Týmto je daná aktívna legitímácia navrhovateľa v danom konaní, ktorý sa domáhal určenia, že nehnuteľnosti, ktoré sú zapísané na LV č. XXX, k. ú. B., patria do dedičstva po neb. G. R.. Z výpisu z LV č. XXX, k. ú. B. súd zistil, že EKN parc. č. XXX/XX - orná pôda o výmere 11.807 m², EKN parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 1118 m² a CKN parc. č. XXX/X - orná pôda o výmere 3377 m² sú vo vlastníctve odporcu, G. R., a to v celosti s titulom nadobudnutia Osvedčenie vyhlásenia o vydržaní č. N 84/2012, Z 908/2012. Súd sa oboznámil aj s titulom nadobudnutia, a to notárskou zápisnicou N 84/2012, ktorá bola spísaná notárom dňa 5.9.2012, z obsahu ktorého okrem iných skutočností vyplynulo, že Vyhlásenie o vydržaní vlastníckeho práva vydržiavaných nehnuteľností odporca odôvodnil tým, že do užívania a držby vstúpil na základe dedenia po svojom otcovi, ktorý ich kúpil. Držba a užívanie sú nepretržité a nerušené niekoľko desaťročí. Evidovaná vlastníčka zomrela a jej právni nástupcovia nie sú známi. Do užívania vydržiavaných nehnuteľností odporcovi nikto nezasahuje a nikto si k nim neuplatňuje vlastnícke právo. Z notárskej zápisnice súd zistil, že vydržanie odporcu bolo zavŕšené k 7.12.2010. Z výpisu z LV č. XXX, k. ú. B. zo dňa 16.7.2012 súd zistil, že v uvedenom čase bola evidovaná ako vlastníčka predmetných nehnuteľností G. R., rod. L., v podiele 1/2-i titulom nadobudnutia darovanie zo 6.10.1920 - 71/94. Z PK vl. č. XX, k. ú. B. súd zistil, že predmetné nehnuteľnosti G. R., rod. L., získala v 5/6-inách právnym titulom darovania 6.10.1920 a v 1/6-ine právnym titulom kúpy 14.9.1928 a aj podľa skutočného rozdelenia zo dňa 17.11.1937 a skutočnej držby zo dňa 9.10.1937. V pripojenom spise okresného súdu sp. zn. 4C 85/13 sa nachádza dedičské rozhodnutie po neb. G. R. D 417/87 zo dňa 19.6.1987. Neb. G. R., nar. XX.X.XXXX, zom. X.X.XXXX, bol starým otcom odporcu. Po neb. G. R. prevzal dedičstvo E. R., nar. X.X.XXXX, ktorý bol otcom odporcu s povinnosťou vyplatiť Y. T., nar. XX.X.XXXX, ktorá bola sestrou otca odporcu a zároveň bol zaviazaný poskytnúť svojej matke, K. R., bezplatné bývanie v rodinnom dome. Z

rozhodnutia Štátneho notárstva D 597/1991 zo dňa 30.9.1991 súd zistil, že sa viedlo dedičské konanie po neb. K. R., nar. XX.X.XXXX, zom. XX.X.XXXX, ktorá bola starou matkou odporcu, pričom dedičom po nej bol otec odporcu, E. R., ktorý z dedičstva vyplácal svoju sestru, Y. T. E. R., otec odporcu sa narodil 5.9.1936 a zomrel dňa 11.7.2010, po ktorom bolo vydané Osvedčenie o dedičstve 12D 686/2010 zo dňa 7.12.2010, právoplatné dňa 7.12.2010, pričom dedičmi po ňom boli manželka M. R. a deti E. R., G. R. a O. R. (Osvedčenie o dedičstve sa nachádza na č.l. 21 pripojeného spisu).

Z čestného vyhlásenia Y. T., ktorá bola dcérou neb. G. R. a sestrou E. R. vyplynulo, že má vedomosť, kde sa nachádzajú pozemky EKN parc. č. XXX/XX, XXX/X a XXX/X, k. ú. B.. Y. T. konštatovala, že tieto pozemky, od kedy si ona od detstva pamätá, užíval jej otec, ktorému chodila aj ich pomáhať obrábať, hrabať seno, sušiť seno, zväžať a pod. S otcom bývala do konca r. 1959, v r. 1958 sa vydala a býval s nimi rok aj jej teraz už neb. manžel. Y. T. potvrdila, že má vedomosť o tom, že jej otec kúpil predmetné pozemky ešte niekedy cez vojnu, teda v r. 1940 - 1945 od G. R., rod. L., ktorú volali G.. Chodievala aj k nim a ona oboch osobne poznala. Y. T. konštatovala, že nevie, či kúpna zmluva bola urobená len v ústnej forme, alebo aj v písomnej forme. Uviedla, že ona sa v dedičstve po otcovi pozemkov zriekla v prospech svojho brata, E. R., pričom nikdy nemala dôvod pochybovať o otcových slovách, lebo jeho tvrdenie bolo v súlade s tým, že tieto pozemky oni užívali a ako vlastníkov rešpektovali jej neb. rodičov aj všetci susedia, a aj neb. G. R., rod. L.. Nakoniec aj do družstva odovzdával pôdu jej otec.

Z výpovede svedka, G. R., ktorý bol vypočutý na pojednávaní, okrem iného vyplynulo, že nehnuteľnosti, ktoré žiada určiť navrhovateľ do dedičstva po neb. G. R., prešli v r. 1960 do užívania družstva s tým, že tieto pozemky užívala rodina R. a následne po zrušení štátneho majetku prešli pozemky do užívania pôvodných majiteľov, čiže do užívania odporcu a jeho predkov. Svedok konštatoval, že osobne poznal G. R., rod. L.. Svedok potvrdil, že predmetné pozemky pred r. 1960 užíval otec a starý otec odporcu. Svedok sa nevedel vyjadriť, na základe čoho vstúpil do užívania starý otec odporcu, bol toho názoru, že to zdedil po svojich predkoch.

Z vykonaného dokazovania súd má za preukázané, že starý otec odporcu G. R. kúpil nehnuteľnosti, ktoré sú zapísané na LV č. XXX, k. ú. B., od neb. G. R., rod. L. v medzivojnovom období v r. 1940 - 1945. Nie je známe, či bola alebo nebola vyhotovená písomná kúpna zmluva. Jednoznačne však bolo preukázané, že tieto nehnuteľnosti G. R., starý otec odporcu užíval, obrábal, na predmetných pozemkoch hospodáril, ktorú skutočnosť rešpektovali aj ostatní susedia a obyvatelia obce. Z výpovede svedka vyplynulo, že túto skutočnosť rešpektovala aj G. R., rod. L., od ktorej predmetné nehnuteľnosti nadobudol. Následne predmetné nehnuteľnosti užíval otec odporcu, ako aj odporca, ktorý ich do vlastníctva nadobudol na základe osvedčenia o vydržaní. Súd považuje za potrebné poukázať na to, že aj keď navrhovateľ mal výhrady voči spôsobu nadobudnutia predmetných nehnuteľností odporcom, čiže Osvedčením o vydržaní, tieto skutočnosti súd v rámci konania neskúmal, pretože neboli podstatné pre posúdenie nároku navrhovateľa. Navrhovateľ žiadal určiť, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po neb. G. R., rod. L., a preto pre posúdenie tohto nároku navrhovateľa bola podstatná tá skutočnosť, či G. R., rod. L., bola skutočnou vlastníčkou predmetných nehnuteľností v čase svojej smrti, čiže dňa XX.XX.XXXX (nielen evidenčnou). Z vykonaného dokazovania súd má za preukázané, a to hlavne z výsluchu svedka, G. R., ako aj z čestného vyjadrenia Y. T., že právny predchodca odporcu najneskôr v r. 1945 kúpil predmetné nehnuteľnosti od G. R., rod. L., čiže za jej života došlo k zmene vlastníctva, ktorá skutočnosť bola zrejmá aj svedkom a táto skutočnosť bola v rámci komunity aj rešpektovaná, a preto je jednoznačne preukázané, že G. R. v čase svojej smrti nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností, a preto nie je možné ani určiť, že predmetné nehnuteľnosti patria do dedičstva po G. R., rod. L., a preto súd návrh navrhovateľa zamietol.

O trovách konania súd rozhodol podľa § 142 ods. 1 OSP, podľa ktorého účastníkovi, ktorý mal vo veci plný úspech, súd prizná náhradu trov, potrebných na účelné uplatňovanie alebo bránenie práva proti účastníkovi, ktorý vo veci úspech nemal.

Odporca mal v konaní úspech, preto mu súd priznal náhradu trov konania, a to trov právneho zastúpenia za tri úkony po 61,87 € (príprava a prevzatie veci, písomné vyjadrenie k návrhu a zastupovanie na pojednávaní dňa 8.9.2014) a jeden úkon po 64,53 € (zastupovanie na pojednávaní dňa 28.1.2015), spolu trovy právneho zastúpenia vo výške 250,14 €. Súd priznal právnenému zástupcovi odporcu režijný paušál za tri úkony po 8,04 € (úkony v r. 2014) a za jeden úkon po 8,39 € (úkon v r. 2015), režijný paušál spolu vo výške 32,51 €. Aj keď právny zástupca vo vyčíslení trov konania uviedol výšku režijného paušálu

za rok 2015 vo výške 8,09 € a správne malo byť 8,39 €, pri sčítaní už uviedol právny zástupca spolu správu výšku režijného paušálu. Súd priznal zástupcovi odporcu aj náhradu za premeškaný čas za deň 8.9.2014 za štyri polhodiny po 13,40 € a za deň 28.1.2015 za štyri polhodiny po 13,98 €, spolu 109,52 €, ako aj cestovné za cestu Banská Štiavnica - Žiar nad Hronom a späť, dvakrát po 38 km, za deň 8.9.2014 vo výške 21,43 € a za deň 28.1.2015 vo výške 20,22 € pri základnej sadzbe 0,183 €/km a spotrebe PHM 6,7 litra/100 km. Spolu cestovné vo výške 41,65 €. Súd priznal trovy právneho zastúpenia spolu vo výške 433,82 € (250,14 € + 32,51 € + 109,52 € + 41,65 €). Uvedené trovy právneho zastúpenia boli priznané v súlade s Vyhláškou č. 655/2004 Z. z.

O povinnosti navrhovateľa zaplatiť trovy konania do rúk právneho zástupcu odporcu súd rozhodol v zmysle § 149 ods. 1 OSP".

3. Proti predmetnému rozsudku okresného súdu sa žalobca odvolal a v odvolaní uviedol, že proti rozsudku okresného súdu podáva odvolanie z dôvodu podľa § 205 ods. 2 písm. a), písm. c) a písm. d) OSP, ktoré opiera o nasledovné skutočnosti: Podľa názoru žalobcu skutkový záver okresného súdu, že z vykonaného dokazovania má za preukázané, že starý otec žalovaného G. R. kúpil nehnuteľnosti zapísané na LV č. XXX, kat. úz. B. od nebohej G. R., rod. L. v medzivojnovom období v roku 1940 až 1945, nemá oporu vo vykonanom dokazovaní a to jednak preto, že súd bral do úvahy svedecké výpovede len žalovaným navrhnutých svedkov bez toho, že aby tieto výpovede boli dané do súvisu s listinnými dôkazmi, ako sú osvedčenia o dedičstve vyhotovené v minulosti. Žalovaný tvrdil, že pozemky zdedil po svojom otcovi E. R., čo je však v priamom rozpore s osvedčením o dedičstve č. 12D/686/2010-23, podľa ktorého nielenže sporné pozemky neboli predmetom dedičstva, ale E. R. nenadobudol ani žiadne iné nehnuteľnosti. Jeho presvedčenie, že predmetné pozemky patrili v čase smrti jeho otcovi E. R. preto nemá oporu v žiadnom listinnom dôkaze. Pokiaľ bol presvedčený, že pozemky zapísané na LV č. XXX vlastnil v čase smrti jeho otec, mal v priebehu dedičského konania na túto okolnosť notára upozorniť, iniciovať žalobu o určenie, že pozemky patria do dedičstva a tieto mali byť následne prededené. Z Osvedčenia o dedičstve po E. R. č. k. 12D/686/2010-23 vyplýva, že žalovaný nepovažoval sporné pozemky za predmet dedičstva, nemohol ani omylom predpokladať, že parcely zapísané na LV č. XXX sú napr. vymenované spolu s inými parcelami, ktoré nadobudol, pretože nenadobudol žiadne pozemky. V uvedenej súvislosti žalobca v odvolaní zdôraznil, že na strane žalovaného nielenže chýba dobrá viera v skutočnosť, že je vlastníkom sporných pozemkov, ale naopak je potrebné poukázať na fakt, že žalovaný vedel, že pozemky jemu a ani jeho otcovi nepatria. Pokiaľ ide o výpoveď Y. T., sestry E. R. (starý otec žalovaného), ktorá vo svojej výpovedi uviedla, že ona sa v dedičstve po otcovi pozemkov zriekla v prospech svojho brata, žalobca v odvolaní uviedol, že z listiny: Rozhodnutie Štátneho notárstva v dedičskej veci po poručiťovi G. R., č. k. D417/87-16 vyplýva, že starý otec žalovaného (G. R.) v čase smrti jednak vlastnil úplne iné pozemky na úplne inom mieste ako sú sporné pozemky a jednak ich vlastnil len v spoluvlastníckych podieloch. Y. T. si musela byť v čase výpovede na súde vedomá, že „zrieknutie" sa pozemkov sa nevzťahovalo na pozemky zapísané na LV č. XXX, pretože G. R. tieto pozemky v čase smrti nevlastnil. Suma, ktorá jej mala byť vyplatená za prenechané pozemky by bola zrejme omnoho vyššia, keby zahŕňala aj náhradu za sporné pozemky. Podľa žalobcu je potrebné si uvedomiť, že výmera sporných pozemkov je 16 302 m², t. j. rozloha, pri ktorej je veľmi nepravdepodobné, že ju dedičia, ktorí sú si istí vlastníckym právom svojho predchodcu k nej, opomenú alebo si jednoducho nevšimnú, že sa v osvedčeniach o dedičstve nenachádza. Kombinácia vyššie uvedených skutočností zachytených v nadväzujúcich osvedčeniach o dedičstve žiadnym spôsobom nepreukazuje fakt, že by bol ktorýkoľvek právny predchodca žalovaného ako aj sám žalovaný presvedčený, že pozemky na LV č. XXX im vlastnícky patria. Súd navyše konštatuje, že mu nie je známe, či bola alebo nebola vyhotovená kúpna zmluva. Vzhľadom na hore uvedené a s prihliadnutím na okolnosť, že nebol vypočutý svedok C. L., podľa názoru žalobcu žalovaný neunesol dôkazné bremeno, ktorým dôvodil, že G. R., rod. L. nebola v čase smrti vlastníčkou sporných nehnuteľností, napriek tomu, že bola v čase smrti zapísaná na liste vlastníctva. V nadväznosti na uvedené žalobca v odvolaní navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie zmenil alebo zrušil a zároveň rozhodol tak, že žiadny z účastníkov nemá nárok na náhradu trov konania.

4. K obsahu odvolania žalobcu sa vyjadril žalovaný v podaní zo dňa 11. 06. 2015 kde uviedol, že pokiaľ ide o vecný obsah odvolania, nesúhlasí s tvrdeniami žalobcu. Z hľadiska rozhodnutia vo veci je irelevantné, či vlastníctvo k predmetným nehnuteľnostiam má patriť žalovanému, jeho otcovi alebo starému otcovi. Relevantné je len to, že v prípade, ak vlastnícke právo má patriť ktorémukoľvek z nich, nemôže súčasne nehnuteľnosť patriť do dedičstva po niekom inom. Tvrdenie žalobcu, že žalovaný vedel,

že predmetné pozemky mu nepatria a nepatrili ani jeho otcovi, je nepravdivé a vychádza len z mylných úvah žalobcu o tom, čo si mal alebo nemal myslieť a ako mal alebo nemal postupovať v dedičských konaniach. Rovnako mylná je úvaha žalobcu o tom, čoho si musela byť vedomá v dedičskom konaní po otcovi Y. T.. Nakoľko po svojom otcovi nemala záujem nadobudnúť žiadne pozemky, nebola motivovaná skúmať parcely a ich výmery, ktoré boli zahrnuté do dedičstva. V tomto smere všetko ponechala na notára. Žalobca teda nevychádza z dôkazov, ale z predpokladov. Jeho predpoklady samostatne ani vo vzájomnej súvislosti nie sú dôkazom a netvorí ani logickú konštrukciu, ktorá by mohla spochybníť dobrú vieru žalovaného alebo jeho právnych predchodcov. Na druhej strane svedkovia písomne aj ústne potvrdili, že starý otec žalovaného predmetné pozemky kúpil a ako také ich držal a užíval. V súlade s tým je aj skutočnosť, že predmetné pozemky neboli zahrnuté do dedičstva po G. R.. V čase jej smrti jej totiž nepatrili a toho si bol vedomý aj vtedajší predseda MNV, ktorý podklady pre dedičské konanie pripravoval a ktorý v tomto konaní ako svedok potvrdil, že tieto pozemky užíval ako vlastné starý otec žalovaného. V uvedenej súvislosti poukázal žalovaný vo vyjadrení k odvolaniu žalobcu na ust. § 115 až § 118 Občianskeho zákonníka č. 141/1950 Zb. upravujúce inštitút vydržania. Podľa týchto ustanovení bolo potrebné vec mať desať rokov v oprávnenej držbe. Oprávnená držba je zas definovaná v § 145, podľa ktorého sa vyžaduje dobromyseľnosť a v pochybnostiach sa predpokladá, že držba je oprávnená. Starý otec žalovaného bol držiteľom, čo žalobca nijako nespochybnil. Jeho držba trvala viac ako desať rokov, čo tak isto žalobca nespochybnil. Ničím nebola spochybnená ani jeho dobromyseľnosť. Nakoľko je držba začala pred 01. 01. 1951, vzťahuje sa ňu aj § 566 citovaného zákona. Z vykonaného dokazovania sa dá podľa žalovaného jednoznačne vyvodiť záver o tom, že starý otec žalovaného G. R. nadobudol vlastnícke právo a to buď priamo titulom kúpnej zmluvy, ktorá sa však nezachovala, alebo nepriamo titulom vydržania na základe uvedenej kúpnej zmluvy. Keďže nebol ako vlastník evidovaný, neboli predmetné nehnuteľnosti zahrnuté v následných dedičských konaniach. Dedičstvo sa však nadobúda smrťou poručiteľa a vlastníctvo tak prechádza na jeho právnych nástupcov. Obdobným spôsobom dochádza aj k prechodu držby a držiteľ, ktorý zistí nesúlad medzi evidovaným vlastníckym stavom a držbou, môže využiť inštitút vydržania na ich zosúladienie. Takto postupoval aj žalovaný. Vzhľadom na uvedené skutočnosti je odvolaním napadnutý rozsudok podľa žalovaného vecne správny, v dôsledku čoho žalovaný navrhol, aby odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie potvrdil. Zároveň si uplatnil trovy odvolacieho konania v celkovej výške 72,92 €.

5. Krajský súd ako súd odvolací prejednal odvolanie žalovaného v rozsahu danom ust. § 379 a ust. § 380 zák. č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok (ďalej v texte len CSP), bez nariadenia pojednávania podľa ust. § 385 ods. 1 CSP a odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie.

6. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie vyplýva, že okresný súd z hľadiska procesného postupoval podľa príslušných ustanovení zákona č. 99/1963 Zb., Občianskeho súdneho poriadku, t. j. podľa právnej úpravy platnej a účinnej do 30. 06. 2016. Dňom 01. 07. 2016 nadobudol účinnosť zákon č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, kde sa v Piatej časti označenej ako Spoločné, prechodné a záverečné ustanovenia v § 470 ods. 1 a 2 veta prvá uvádza: „Ak nie je ustanovené inak platí tento zákon aj na konania začaté pred dňom nadobudnutia jeho účinnosti. Právne účinky úkonov, ktoré v konaní nastali pred dňom nadobudnutia účinnosti tohto zákona zostávajú zachované“.

7. Z uvedeného je zrejmé, že právne účinky odvolania podaného žalobcom zostali zachované avšak odvolací súd prejednal odvolanie žalobcu podľa príslušných ustanovení zák. č. 160/2015 Z. z., Civilný sporový poriadok, t. j. podľa právnej úpravy účinnej od 01. 07. 2016.

8. Žalobca v odvolaní namietal, že súd prvej inštancie neúplne zistil skutkový stav veci, pretože nevykonal navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, že súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a že v konaní došlo k vadám uvedeným v § 221 ods. 1 OSP.

9. Po preskúmaní správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobcu odvolací súd uvádza, že odvolacie námietky žalobcu sú sčasti opodstatnené. Z obsahu odôvodnenia odvolaním napadnutého rozsudku súdu prvej inštancie presvedčivo nevyplýva, že návrh žalobcu nie je dôvodný. Súd prvej inštancie v odôvodnení odvolaním napadnutého rozsudku uviedol, že skutočnosť, že G. R. nebola vlastníčkou predmetných nehnuteľností v čase svojej smrti, čiže dňa 12. 12. 1970 mal

preukázanú z výsluchu svedka G. R. a z čestného vyjadrenia Y. T., pričom konštatoval, že starý otec žalovaného G. R. kúpil nehnuteľnosti, ktoré sú zapísané na LV č. XXX, k. ú. B. od nebohej G. R., rod L. v medzivojnovom období v roku 1940-1945 a zároveň konštatoval, že nie je mu známe, či bola alebo nie vyhotovená písomná kúpna zmluva.

10. Po preskúmaní správnosti záverov súdu prvej inštancie z hľadiska odvolacích námietok žalobcu odvolací súd uvádza, že záver súdu prvej inštancie o tom, že G. R., rodená L. nebola v čase svojej smrti XX. XX. XXXX vlastníčkou predmetných nehnuteľností vychádzajúci len zo svedeckej výpovede G. R. a čestného vyjadrenia svedkyne Y. T., ktorá ako svedok nebola vypočutá na pojednávaní, za súčasného nedostatočného vysporiadania sa s námietkami žalobcu vo vzťahu k nadobudnutiu predmetných nehnuteľností vydržaním na základe Osvedčenia o vydržaní, nedáva pevný základ na presvedčivosť záverov súdu prvej inštancie, na základe ktorých súd prvej inštancie žalobu zamietol. Odvolaním napadnutý rozsudok okresného súdu tak dôsledne nerešpektuje ust. § 220 ods. 1 CSP, kde sa okrem iného uvádza: „Súd jasne a výstižne vysvetlí ako posúdil podstatné skutkové tvrdenia a právne argumenty strán, ktoré skutočnosti považuje za preukázané a ktoré nie, ktoré dôkazy vykonal, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil, prečo nevykonal ďalšie navrhnuté dôkazy a ako vec právne posúdil, prípadne odkáže na ustálenú rozhodovaciu prax. Súd dbá aby odôvodnenie rozsudku bolo presvedčivé.“ V nadväznosti na uvedené odvolací súd poukazuje na to, že podľa judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva „ak ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie súdu rozhodujúci, vyžaduje sa špecifická odpoveď práve na tento argument“ (Ruiz Torija c. Španielsko z 9. decembra 1994, Georgiadis c. Grécko z 29. mája 1997, Higgens c. Francúzsko z 19. februára 1998). Rovnako ako Európsky súd pre ľudské práva v Štrasburgu aj Ústavný súd SR vo svojom rozhodnutí IV. ÚS 115/03 vyslovil záver o potrebe riadneho odôvodnenia súdneho rozhodnutia s dôrazom na to, že „súčasťou obsahu základného práva na spravodlivý súdny proces je aj právo účastníka na také odôvodnenie súdneho rozhodnutia, ktoré dáva odpoveď na všetky právne relevantné otázky súvisiace s predmetom konania.“ Súd prvej inštancie nemohol teda odignorovať námietky žalobcu vo vzťahu k nadobudnutiu vlastníckeho práva žalovaného k predmetným nehnuteľnostiam vydržaním, pretože v zmysle vyššie uvedeného ide o argument, ktorý je pre rozhodnutie súdu rozhodujúci, pričom sa v odôvodnení rozhodnutia vyžaduje špecifická odpoveď súdu práve na tento argument.

11. Na základe uvedených skutočností odvolací súd odvolaním napadnutý rozsudok súdu prvej inštancie podľa ust. § 389 ods. 1 písm. b) CSP zrušil a podľa ust. § 391 ods. 1 CSP vrátil vec súdu prvej inštancie na ďalšie konanie. V rámci ďalšieho konania súd prvej inštancie opätovne posúdi uplatnený nárok žalobcu a svoj záver riadne a presvedčivo v zmysle ust. § 220 CSP odôvodní. V novom rozhodnutí o veci rozhodne súd prvej inštancie v zmysle ust. § 396 ods. 3 CSP aj o trovách tohto konania.

12. O veci senát odvolacieho súdu rozhodol pomerom hlasov členov senátu 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP) v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plynie znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh - § 428 CSP).